extrema maris:id eſt vt ſpe habitem in fine
ſeculi. Etenī illuc manꝰ tua deducet me: et
ꝑducet me dextera tua. Exime me de inimi
Alia lr̃a
† facere.
† deꝰ meꝰ es tu
cis meis:qm̄ ad te cōfugi dn̄e. Doce me
†vt faciā volūtatē tuā: qꝛ †tu es deꝰ
meus. O confeſſio:o ꝑſcriptio:qm̄ tu es
inqt deꝰ meꝰ. Ad aliū currā refici: ſi ab alio
factꝰ ſum:tu es totū meū: qꝛ tu es deꝰ meꝰ.
Patrē querā ꝓpter hereditatē: Tu es deꝰ
meꝰ:nō ſoluꝫ dator hereditatis:ſ; ipſa here
ditas. Dn̄s ps hereditatis mee. Dn̄m q̄rā
ꝓpter redēptionē: Tu es deꝰ meꝰ. Patro
nū querā ꝓpter liberationē: Tu es deꝰ meꝰ.
Poſtremo creatꝰ recreari cupio: tu es deꝰ
meus qui creator meus: qui creaſti me per
verbū tuū:ꝛ recreaſti me ꝑ verbū. Sꝫ crea
ſti me ꝑ verbū deū manentē apud te:recrea
ſti ꝑ verbū carnē factū ꝓpter nos. Doce ḡ
me vt faciā voluntatē tuā:qꝛ tu es deꝰ meꝰ.
Si nō me docueris:faciā voluntatē meā:ꝛ
deſeret me deus meꝰ. Doce me vt faciā vo
luntatē tuā:qm̄ tu es deus meꝰ: Doce me.
Nō em̄ tu es deus meꝰ: et ego ero magiſter
meus. Videte queādmodū gratia cōmen
det hoc tenete:hoc imbibite:hoc vobis de
corde nullus excutiat:ne habeatis zelū dei
ſed non ſm̄ ſcientiā:ne ignorātes dei iuſti
ciā: et veſtrā volētes ꝯſtituere legē:iuſticie
dei nō ſitis ſubiecti. Verba certe apl̄i agno
ſcitis. Dicite ḡ iſta: Doce me vt faciā vo
lūtatem tuā:qꝛ tu es deus meꝰ. ¶ Spūs
tuus bonus: Nō meus malꝰ. Spiritus
tuus bonꝰ. Deducet me in terram re
ctam. Quia ſpūs meus malꝰ deducet me
in terrā ꝑuerſam. Et quid ego merui: Que
mea opa bona ſine tuo adiutorio cōputan
tur:vn̄ impetrare dignꝰ eſſem deduci a ſpū
tuo i terrā rectā: Que opa mea:vel q̄ meri
ta mea: Propter nomē tuū dn̄e viui
ficabis me. Attendite ḡ quātū poteſtis
gratie cōmendationē qua gratis ſalui facti
eſtis. Propter nomen tuū dn̄e viuificabis
me: Nō nobis dn̄e nō nobis:ſed nomi tuo
da gloriā. Propter nomē tuū dn̄e viuifica
bis me i tua iuſticia:nō in mea. Nō qꝛ ego
merui:ſed qꝛ tu miſereris. Nā ſi meū oſten
derē meritū:nihil abs te mererer:niſi ſuppli
cium. Auulſiſti merita mea:inſeruiſti dona
tua: Propt̄ nomē tuū dn̄e viuificabis me:
Alia lr̃a
† equitate tua.
In †tua iuſticia. ¶ Educes de tribu
latiōe animā meā: et in tua miſeri
Alia lr̃a.
† diſperdes.
† qui tribulāt.
cordia †ad iteritū deduces iimicos
meos. ¶ Et ꝑdes oēs †tribulātes
animā meā: qm̄ ego ſeruꝰ tuꝰ ſum.

Explicit Tractatus de pſ̄. CXLII.
Incipit Tractatus de pſ̄. CXLIII.

Pſalmi huius titulus breuis eſt nu
mero verborū:ſed grauis ponde
re myſteriorū. Ipſi Dauid ad
Goliā. Preliū hoc factū tēpore patrum
noſtroꝝ:de ſcripturis ſanctis:recolit mecū
caritas veſtra. Cū em̄ aduerſus populū dei
alienigene dimicarent:ꝓuocauit vnꝰ vnū:
Golias Dauid: in quo certamie volūtas
dei ꝑ cuiuſqꝫ ptis victoria ꝓbaret. Sꝫ q̄d
de victoria ſatagimꝰ:quādo ꝓuocantē ꝓ
uocatūqꝫ cernamus: Prouocauit impie
tas pietateꝫ: ꝓuocauit ſupbia humilitatē:
poſtremo ꝓuocauit diabolꝰ chriſtū. Quid
miramini diabolū victū: Ille erat grandis
ſtatura corpis:iſte aūt ſtatura paruus:fide
magnꝰ. Accepit arma bellica ſanctus Da
uid:vt aduerſus Goliā ꝓcederet: Hec ar
ma ꝑ etatē ꝛ paruā: vt diximꝰ: ſtaturā cor
poris portare nō valuit. Abiecit onerātia:
nō adiuuātia:accepit qnqꝫ lapides de flu
mine:ꝛ poſuit i vaſe paſtorali. His armatꝰ
corporaliter:nomie autē dei ſpūaliter:pro
ceſſit ꝛ vicit. Hoc q̄dē ille Dauid: Sꝫ my
ſteria ꝑſcrutemur. Propoſueramꝰ em̄ titu
lum iſtū breuē numero verborū: ſed grauē
pondere myſterioꝝ. Veniat in mentē apo
ſtolica illa ſentētia: Oia hec i figura cōtin
gebant illis:ne impudētes videamur que
rere aliq̄d abſcōditūꝫ vbi poſſit dici totum
ſine myſterij ꝓfunditate ſimpliciter dictū.
Habemꝰ ḡ auctoritatē facientē vos inten
tos ad q̄rendū:vigiles ad īueſtigandū: de
uotos ad audiendū:fideles ad credendū:
impigros ad faciendū. In Dauid chriſtꝰ:
ſ; ſic ſoletis intelligere eruditi i ſchola eius:
chriſtus caput et corpꝰ. Non ḡ ſic auditis
aliquid ex ꝑſona chriſti:quaſi ad vos non
ꝑtineat qui eſtis membra chriſti. Hoc tan
qꝫ in fundamēto poſito videte que ſequā
tur. Noſtis multis ſacramētis viſibilibus
ꝛ corporalibus oneratū eſſe populū primū
circūciſione negocioſo illo quodā ſacerdo
tio:ꝛ templo figuris pleno:multiplicibꝰ ho
locauſtorū ſacrificiorūqꝫ generibus. Hec
Dauid noſter tanqꝫ arma ꝑmentia non ad
iuuantia poſuit. Si enim data eſſet lex que
poſſet viuificare: vere ex lege eſſet iuſticia.
Ut q̄d ergo lex: Sequit̄: Sed concluſit in
quit ſcriptura omnia ſub peccato: vt pro
miſſio ex fide Jeſu chriſti daretur credenti
bus. Deniqꝫ iſte dauid ſcꝫ chriſtus caput
ꝛ corpus tempore reuelationis noui teſta

menti: tp̄e inſinuãde ⁊ cõmendande gratie
dei quid fecit: Arma poſuit: q̄nqꝫ lapides
tulit: arma vt diximꝰ: onerãtia poſuit. Ergo
ſacramẽta legis: ſacramẽta illa legis: q̄ nõ
ſunt impoſita gentibꝰ: poſuit: q̄ nõ obſerua
mus. Meminiſtis eñ quãta in veteri lege
legamꝰ: ⁊ nõ obſeruemꝰ. Sed tñ ad aliquã
ſignificatiõꝫ p̄miſſa ⁊ poſita ee̅ intelligamꝰ:
nõ vt abijciamꝰ legẽ dei: ſed vt ſacramẽta
ꝓmittẽtia impleta ꝓmiſſiõe nõ celebremꝰ.
Qḋ eñ ꝓmittebant venit. Gr̄a enim noui
teſtamẽti in lege velabat: in euãgelio reue-
labat. Velũ remouimꝰ qḋ velabat agnoui
mus. Agnouimꝰ aũt in gratia dñi nr̄i Jeſu
chriſti capitis: ⁊ ſaluatoris noſtri qui ꝓ no
bis crucifixus eſt: quo crucifixo etiã velum
templi conſciſſum eſt. Deniqꝫ arma ille po
ſuit tanq̄ꝫ onera ſacramentoꝝ veteris legis
⁊ ipſam legẽ accepit. Quinqꝫ eñ lapides:
q̄nqꝫ libros Moyſi ſignificant. Tulit ergo
illos quinqꝫ lapides de flumie. Noſtis q̄d
ſit fluuius. Labit eñ mortale ſeculũ ⁊ p̄ter-
fluit q̄cq̄d venit in mũdũ. Erãt ḡ in flumie
tanq̄ꝫ in ꝑplo: illi primo lapides illic erant
inutiles: vacabant: nihil ꝓderant: tranſibãt
ſic̄ fluuius. Quid fecit Dauid: vt lex ipſa
vtilis eſſet: Accepit gratiã. Lex eni ſine gra
tia impleri nõ p̄t. Plenitudo eni legis ẽ ca
ritas. Et vñ ẽ iſta caritas: Vide ſi ñ ex gr̄a.
Caritas inq̄t dei diffuſa eſt in cordibꝰ no-
ſtris ꝑ ſpiritũ ſanctũ qui datꝰ eſt nob̄. Quia
ergo gratia fecit impleri legeꝫ: ſignificatur
aũt gratia lacte. Hoc enim eſt in carne gra
tuitum: vbi mater nõ querit accipe: ſed ſa-
tagit dare. Hoc mater gratis dat: ⁊ contri-
ſtatur ſi deſit qui accipiat. Quõ ḡ oſtendit
Dauid legẽ ſine gratia opari nõ poſſe: niſi
cũ illos lapides q̄nqꝫ q̄bꝰ ſignificabat lex:
in libris q̄nqꝫ ꝯiungere volens gratie: po-
ſuit in vaſe paſtorali quo lac mulgere con-
ſueuerat: His armatus: gratia vtiqꝫ arma
tus: ⁊ ideo p̄ſumens nõ de ſe: ſ de dño ſuo
ꝓceſſit aduerſus Goliã ſup̄bũ: ſe iactantẽ:
de ſe p̄ſumentẽ. Tulit vnuꝫ lapidem: iecit:
inimicũ in fronte ꝑcuſſit: cecidit ex eo loco
corpis: vbi ſignum chriſti nõ habuit. Hoc
quoqꝫ licet attẽdas: quiqꝫ lapides poſuit:
vnuꝫ miſit: libri lecti ſunt: ſed vnitas vicit.
Plenitudo eni legis vt paulo añ cõmemo
rauimꝰ caritas: Et apl̄s ait: Sufferẽtes inui-
cem in dilectiõe: ſtudentes ſeruare vnitatẽ
ſp̄ũs in vinculo pacis. Deinde illo ꝑcuſſo
atqꝫ deiecto: gladiũ eius abſtulit: ⁊ inde ca
put illi abſcidit. Et hoc fecit noſter dauid:
deiecit diabolũ de ſuis. Qñ aũt credũt ma
gni eiꝰ quos ille in manu habebat: de qui-
bus ceteras aĩas trucidabat: cõuertũt lin-
guas ſuas cõtra diabolum: et ſic Golie de
gladio ſuo caput inciditur. Myſteriũ titu-
li ꝓ temporis breuitate tractauimꝰ: videa-
mus quid habeat ip̄e pſalmꝰ.

Expoſitio pſalmi.

Benedictus dñs deus meus
q̄ docet manꝰ meas ad pre-
liũ: ⁊ digitos meos ad bel-
lum. Vox nr̄a eſt ſi corpus chriſti nos ſu-
mus. Bñdicamꝰ dñm noſtrũ q̄ docet ma-
nus nr̄as ad p̄liũ: et digitos nr̄os ad bel-
lum. Repetitio ſentẽtie videt. Qḋ ẽ manꝰ
noſtras in preliũ: hoc ẽ digitos noſtros ad
bellũ. An aliquid intereſt inter manꝰ ⁊ di-
gitos: Digitis vtiqꝫ opat ⁊ manꝰ. Nõ ita-
qꝫ abſurde accipimus digitos ꝓ manibus
poſitos. Verũtamẽ in digitis agnoſcimus
diuiſionem opationis: et tamẽ radicẽ vni-
tatis. Vide illã gratiã. Dicit apl̄us: Alij q̄
dem ꝑ ſpiritũ dat ſermo ſapientie: alij ſer-
mo ſciẽtie ſm eundẽ ſpiritũ: alij fides i eo-
dem ſpiritu: alij donatio curationũ in vno
ſpiritu: alij genera linguaruꝫ: alij ꝓphetia:
alij diiudicatio ſpirituũ. Omnia hec opat
vnꝰ atqꝫ idẽ ſpũs: Radix eſt vnitatis: diui
dens propria vnicuiqꝫ ꝓut vult: alij illud:
alij hoc. His ḡ digitis pugnat corpꝰ chri-
ſti ꝓcedens in bellũ: ꝓcedens in p̄liũ. Jaꝫ
p̄lioꝝ ⁊ belloꝝ genera cõmemorare fortaſ-
ſe longũ eſt: ⁊ gerere facilꝰ eſt q̄ꝫ explicare.
Habemus vnũ bellũ qḋ cõmemorat apl̄s:
Nõ eſt vobis colluctatio aduerſus carneꝫ
⁊ ſanguinẽ: id eſt aduerſus homies: a qui-
bus videmini pati moleſtias: nõ aduerſus
ip̄os pugnãtes: ſ aduerſus p̄ncipes et po-
teſtates ⁊ rectores mũdi. Et ne intelligeres
mũdi celi ⁊ t̄re: oñdit q̄d diceret: tenebraꝝ
harũ mũdi ſcꝫ nõ qui ꝑ ip̄m factus eſt: q̄ꝛ et
mũdus ꝑ eũ factꝰ ẽ: ſed mũdi qui eũ nõ co-
gnouit: q̄ꝛ ⁊ mũdus eũ nõ cognouit. He te
nebre nõ ſunt natura: ſed volũtate. Anima
eni ꝑ ſemetip̄aꝫ nõ lucet: q̄ꝛ hũilit ac vera-
cit cãtat: Tu illumiabis lucernã meaꝫ dñe
deꝰ meꝰ illumina tenebras meas: Et apud
te inq̄t fons vite: in lumie tuo videbimꝰ lu-
mẽ. Nõ in lumie nr̄o: ſ in lumie tuo. Nã et
oculi nr̄i lumia vocant: ⁊ tñ lux extrinſecꝰ ſi
deſit etiã ſani ⁊ patẽtes i tenebris remane-
bũt. Ergo bellũ gerimꝰ aduerſus rectores
tenebraꝝ haꝝ: rectores ſcꝫ ifideliũ diabolũ
⁊ ãgelos eiꝰ: rectores gladij eiꝰ: ⁊ q̄ pugnat

diabolus aduerſus fideles. Sed quõ Golie pſtrato tollit gladi⁹: vt ipi Golie caput de gladio ſuo amputet: ita cũ credũt ipi iſideles di; eis: Fuiſtis em̃ aliqñ tenebre: nũc aũt lux i dño. Pugnaſtis de manu Golie: iã in manu chriſti tollite caput Golie. Hoc em̃ vnũ p̃liũ: alterũ aũt vnicuiq; i ſeipo. Nõ gen⁹ hoc belli ex ap̃lica ep̃la legebat. Caro cõcupiſcit aduerſus ſpm̃: ⁊ ſpũs aduerſus carnẽ: vt nõ ea q̃ vultis faciatis. Et h̃ graue bellũ: ⁊ qđ ẽ moleſti⁹ internũ: In q̃ bello ſi ſit q̃ſq; victor: illos q̃s nõ videt inimicos ↄtinuo ſupabit. Nõ. n. tẽptat diabol⁹ vł angeli ei⁹: niſi qđ i te carnalr̃ dñat. Nã quõ vincim⁹ illos hoſtes q̃s nõ videm⁹: niſi q: carnales interiores mot⁹ nr̃os ſentim⁹: Hos ↄfligim⁹ ⁊ illos pcutim⁹. In amore pecunie dñat auaricia: Dñante tibi auaricia diabol⁹ forinſecus lucrũ cũ fraude ꝓponit. Pleruq; . n. ad lucꝝ nõ puenis: niſi fraudẽ feceris. Proponit ḡ ille forinſecus auaricie tue quã intus nõ viciſti: quaꝫ nõ domuiſti: quã nõ tibi ſubieciſti: ꝓponit tanq; athlete ſuo agonitheta mal⁹ fraudẽ ⁊ lucrũ: op⁹ et p̃miũ: fac ⁊ tolle. Tu aũt ſi calcas auariciã: ſi tibi interi⁹ nõ dñat: quã ſi ſentiẽs vincis: iã diabolũ inſidiantẽ nõ ſentis. Si ḡ edomuiſti auariciã: attẽdis alterꝫ ꝓponẽtẽ op⁹ ⁊ p̃miũ. Quid ille ꝓpoſuit: Fraudẽ ⁊ lucꝝ. Quid ⁊ iſte ꝓponit: Innocẽtiã ⁊ coronã. Fac ⁊ tolle: ⁊ ille dicit: ⁊ iſte. Iaꝫ tu p̃liator interior: ſi non es vict⁹ auaricia: ſed victor auaricie: illũ attẽdis ⁊ hũc vincis. Diſcernis em̃ vtrũq; ⁊ dicis: h̃ video opus ⁊ premiũ: illic aũt eſcã ⁊ laqueũ. Neq; em̃ aliq̃d dicł i te: qđ ñ ptineat ad te. Etenim ex peccato diuiſus es aduerſuꝫ te. Trahis ↄcupiſcẽtie ꝓpaginẽ et traducẽ mortis. Habes ḡ qđ pugnes i te: habes qđ expugnes i te. Sꝫ habes quẽ inuoces vt pugnantẽ adiuuet te: ⁊ vincẽtẽ coronet te: q̃ nõ exiſtentẽ fecit te. Quõ inquis vincã: Ecce ipe apł̃s difficillimũ p̃liũ ꝓponit: ⁊ q̃ laborioſũ ſit: aut forte inſupabile: ſi nõ itelligo ipe oñdit. Caro inq̃t ↄcupiſcit aduerſ⁹ ſpm̃: ⁊ ſpũs aduerſ⁹ carnẽ: vt nõ ea q̃ vultis faciatis. Quõ me iubes vincere: cũ ille dicat: vt nõ ea q̃ vultł faciatis: Queris quõ: Attende ad gratiaꝫ vaſis paſtoralis: lapidẽ de flumie in exceptorio lactł pone. Ecce ⁊ ego tibi dico: imo tibi ipa veritas dicit: Prorſus nõ facis qđ vis pugnãte carne aduerſus ſpiritũ tuum. Si ad iſtã pugnã de te p̃ſumis: admonẽd⁹ es: ne fruſtra audieris: Exultate deo adiutori noſtro. Si em̃ p te impleres totum: nõ eẽt neceſſari⁹ adiutor. Rurſus ſi tu ipe tua volũtate nihil ageres: nõ vocaret adiutor. Adiutor. n. aliq̃d agentẽ adiuuat. Deniq; cũ dixiſſet: Caro cõcupiſcit aduerſus ſpm̃: ⁊ ſpũs aduerſus carnẽ: vt nõ ea q̃ vultis faciatis: ⁊ ꝓpoſuiſſet te ante te: veluti deficiẽtẽ te in te: cõtinuo miſit ad adiutorẽ. Qđ ſi ſpiritu ducimini: nõ adhuc eſtis ſub lege. Qui em̃ ſub lege eſt: nõ implet legẽ: ſed p̃mit a lege: ſicut ille Dauid ſub armis erat. Ergo ſi ſpũ duceris: vide q̃s te adiuuabit: vt ipleas qđ velis: Adiutor tu⁹: ſuſceptor tuus: ſpes tua. Qui docet man⁹ meas i p̃liũ ⁊ digitos meos ad bellũ. Manifeſta em̃ ſt̃ inq̃t opa carnis: q̃ ſũt fornicatiões: imũdicie: idoloꝝ ſeruit⁹: luxuria: veneficia: ↄtentiões: inimicitie: ebrietates: cõmeſſatiões: ⁊ his ſilia: q̃ p̃dico vobis: ſic p̃dixi: qm̃ qui talia agũt regnũ dei ñ poſſidebũt: nõ q̃ aduerſus talia confligũt: ſed q̃ talia agũt. Cũ em̃ cõfligis aliud ẽ opus: cũ vincis aliud ẽ opus: cũ pacẽ et requiẽ habes aliud ẽ op⁹. Hec dũ exemplis demõſtro: paucis aduertite. Suggerit aliqđ lucrũ: delectat: habet fraudẽ: ſed magnũ ẽ lucrũ: delectat nõ cõſentis. Pugnã vide: adhuc ſuadet: adhuc inſiſtit: adhuc deliberat. Ergo qui pugnat pclitat. Vidim⁹ pugnaꝫ: cetera videam⁹. Cõtempſit iuſticiã vt fraudẽ faceret: vict⁹ eſt: cõtempſit lucrũ: vt iuſticie ſeruiret: vicit. In his tribus victũ doleo: pugnãti metuo: victori cõgaudeo. Sed etiã ille qui vicit: nũquid oĩno egit i ſe: vt prorſus eũ pecunia nõ attẽptet: aut nihil i eo excitet delectatiõis: Q̃uis ſupabilis: q̃uis cõtemptibilis: q̃uis nõ ſolũ cui nõ cõſentiat: ſed cũ qua nec pugnare dignet: ineſt tñ aliqua delectatiõis titillatio. Iſta titillatio: ⁊ ille hoſtis: iam nec pugnat: nec regnat: ineſt tñ et quaſi moratur in carne mortali: qđ nõ erit: Ducet em̃ totũ i victoriã: ſed poſtea. Nõ autẽ corp⁹ quidẽ mortuũ eſt ꝓpter peccatũ: et ideo eidẽ corpori ineſt peccatũ: ⁊ ſi nõ regnat peccatũ: ſpũs aũt vita ẽ ꝓpter iuſticiã. Si aũt qui ſuſcitauit chriſtũ a mortuis habitat in vobis: qui ſuſcitauit chriſtum a mortuis: viuificabit et mortalia corpa vr̃a ꝓpter inhabitantẽ ſpiritum eius in vobis. Ibi iam nec qđ pugnet erit: nec qđ titillet: totum cedet in pace. Non em̃ cõtraria natura cõtra aliam pugnat: ſed tanq; in domo marit⁹ ⁊ vxor: ſi aduerſus ſe diſſentiãt: moleſt⁹ ⁊ piculoſus labor: ſi marit⁹ vincat:

⁊ vxoꝛ dñeᵗ: pax ꝑuerſa. Si aũt vxoꝛ mari-
to dominãti ſubijciaᵗ: pax recta: non tñ ali-
quid ex alia natura: qꝛ ex hõie facta mulier
viro. Caro tua: ꝯiunx tua: famula tua: qꝺ-
libet deputata: op⁹ ẽ vt ſubijcias: et ſi pu-
gnas vt ꝓſit pugna. Hoc eñ expedit infe-
rius ſubijci ſupioꝛi: vt ⁊ ille qui ſibi ſubijci
vult qꝺ eſt inferius ſe ſubijciat ſupioꝛi ſuo.
Agnoſce oꝛdinẽ: q̃re pacẽ: Tu deo: tibi ca-
ro. Quid iuſti⁹: q̃d pulchrius? Tu maioꝛi:
minoꝛ tibi. Serui tu ei q̃ fecit te: vt tibi ſer-
uiat qꝺ factũ eſt ꝓpter te. Nõ eñ hũc oꝛdi-
nẽ nouim⁹: neqꝫ hũc oꝛdinẽ cõmẽdamus:
tibi caro ⁊ tu deo: ſed tu deo ⁊ tibi caro. Si
aũt cõtemnis tu deum: nunq̃ ſubijcieᵗ tibi
caro. Qui nõ obtẽperas deo: toꝛq̃ris a ſer-
uo. Nũquid ſi nõ ꝑus tu deo: vt deinde ti-
bi caro: poteris dicere hec ṽba: Bñdictus
dñs de⁹ me⁹ q̃ docet man⁹ meas ad ꝑliũ: et
digitos meos ad bellũ? Preliari vis indo-
ctus: dãnaberis vict⁹. Primo g̃ te ſubdas
deo: deinde illo docẽte te: ⁊ adiuuãte ꝑlie-
ris ⁊ dicas: Qui docet man⁹ meas ad ꝑliũ
⁊ digitos meos ad bellũ. Et cũ ꝑliaris: q̃a
dũ ꝑliaris ꝑiclitaris: dic q̃ ſequitur in ꝑli-
andi ꝑiculo conſtitut⁹. ¶ Miſericoꝛdia
mea: Nõ vincar. Quid ẽ hoc miſericoꝛ-
dia mea? Prebes mihi miſericoꝛdiã: ⁊ i me
extitiſti miſericoꝛs: an donaſti mihi: vt ⁊ ipe
ſim miſericoꝛs? De nulla re ſic vinciᵗ inimi-
cus: q̃ cũ miſericoꝛdes ſum⁹. Dino parat
calũnias ad iudiciũ: et nõ põt falſa obijce-
re: qꝛ nõ eſt apud quẽ. Si eñ apud hoĩem
iudicẽ nobiſcũ ageret: poſſet eũ mẽtiendo
fallẽ: ⁊ nos g̃uare crimiatiõib⁹ falſis: Quia
ṽo apud talẽ iudicẽ cã nr̃a cuꝫ illo ẽ: q̃ falli
nõ põt: ideo ambit vt ad peccatũ ſeducat:
vt habeat vera q̃ obijciat. Et vbi forte ali-
quib⁹ eius fraudib⁹ ſuccũbit hũana fragi-
litas: ſequaᵗ i ꝯfeſſiõe op⁹ hũilitatis: exer-
ceaᵗ i opib⁹ miſericoꝛdie ⁊ pietatis. Dia de-
leᵗ cũ ex vero coꝛde: ⁊ plena fiducia dici-
mus illi q̃ videt: Dimitte nobis ſicut ⁊ nos
dimittimus. Dic toto coꝛde: dic tota fidu-
cia: dic ſecur⁹: Dimitte nobis ſic̃ ⁊ nos di-
mittimus: aut noli dimittere ſi non dimitti-
mus. Qꝺ ⁊ ſi dixeris: Noli dimittere ſi nõ
dimittim⁹: pꝛoꝛſus nõ dimittit: ſi nõ dimit-
tim⁹. Neqꝫ eñ vt tu ſis impunit⁹ peccatoꝛ:
erit ille mẽdax ꝓmiſſoꝛ. Vis inq̃t vt dimit-
taꝫ? Dimitte. Eſt aliud opus miſercoꝛdie:
Vis vt dem: da. Vno loco poſitũ ẽ in euã-
gelio: Dimittite et dimitteᵗ vobis: date et
dabitur vobis. Aliquid inquit ⁊ contra te

teneo: aliquid ⁊ tu ꝯtra alterũ tenes: dimit-
te et dimitto. Aliq̃d petis a me: aliq̃d petit
alter a te: da ⁊ do. Et que dimittit: que dat?
Nõne caritas? Et vñ caritas niſi ꝑ ſpiritũ
ſanctũ qui dat⁹ ẽ nobis? Si g̃ ꝑ oꝑa miſeri-
coꝛdie noſter vinciᵗ inimicus: ⁊ oꝑa miſeri-
coꝛdie hr̃e nõ poſſem⁹: niſi caritatẽ habere-
mus: caritas autẽ nobis nulla eſſet: niſi per
ſpiritũ ſanctũ acciperem⁹: ille docet manus
nr̃as i ꝑliũ: ⁊ digitos nr̃os ad bellũ. Illi re-
cte dicim⁹: Miſericoꝛdia mea: a q̃ habem⁹
etiã vt miſericoꝛdes ſim⁹. Judiciũ eñ ſine
miĩcoꝛdia illi q̃ nõ fecit miĩcoꝛdiã. Par-
ua putatis oꝑa miſcꝺie? Libet de his aliq̃d
dicẽ: Attẽdite ꝑmo iſtã ſentẽtiã de ſcã ſcri-
ptura: deꝓmptã quã mõ cõmẽoꝛaui. Judi-
ciũ eñ ſine miſcꝺia illi q̃ nõ fecit miſcꝺiaꝫ.
Sine miſcꝺia iudicabiᵗ q̃ miĩcoꝛdiã nõ fe-
cit anteq̃ iudicareᵗ. Quid deinde: q̃d ſeq̃ᵗ?
Superexaltat aũt miſcꝺia iudiciũ. Quid ẽ h̄
fr̃es: ſuperexaltat aũt miſcꝺia iudiciũ: Sup-
poniᵗ miſcꝺia iudicio: i q̃ inuẽtũ fuerit op⁹
miſcꝺie: ⁊ ſi habuerit aliq̃d forte i iudicio q̃
puniaᵗ: tanq̃ vnda miſcꝺie peccati ignis
extiguiᵗ. Superexaltat aũt miſcꝺia iudiciũ.
Quid aũt cũ talib⁹ ſubuenit: ⁊ cũ tales libe-
rat: ⁊ cũ talib⁹ ig̃ſcit: Iniuſt⁹ ẽ de⁹? Abſit.
Et ibi iuſt⁹ ẽ. Nõ eñ tollit miſcꝺia iuſticiã:
nec iuſticia miſcꝺiaꝫ. Vide eñ ſi non iuſt⁹
eſt: Dimitte ⁊ dimitto: da ⁊ do. Vide ſi nõ
iuſt⁹ ẽ: In q̃ mẽſura menſi fueritꝭ: remetieᵗ
i ea vobis. Ad h̄ eñ in q̃ mẽſura. Non eñ
mẽſura eiuſdẽ generis eſt: ſed ad hoc eadẽ
mẽſura: ignoſce ⁊ ignoſco. Eſt apud te mẽ-
ſura venie dande: inuenies apud me mẽſu-
rã venie accipiẽde. Eſt apud te mẽſura tri-
buẽdi qꝺ habes: iuenies apud me mẽſurã
accipiẽdi qꝺ ñ habes. Miſericoꝛdia mea.
Et refugiũ meũ: ſuſceptoꝛ meus et
†eruroꝛ me⁹. Multũ laboꝛat ꝑliatoꝛ hic: Alia lr̃a. ⁊ liberatoꝛ.
tenẽs ꝯcupiſcẽtẽ aduerſ⁹ ſpm̃ carnẽ: Te-
ne qꝺ tenes: tunc erit plene: qꝺ vis: cũ ab-
ſoꝛpta fuerit moꝛs i victoꝛia: qñ reſuſcitatũ
moꝛtale h̄ coꝛp⁹ trãſferᵗ i habitudinẽ ange-
licã: ⁊ i celeſtẽ ſubuolat qualitatẽ. Moꝛtui
inq̃t i chꝛiſto reſurgẽt ꝑmi: deinde ⁊ nos vi-
uẽtes q̃ reliq̃ ſum⁹ i aduẽtu dñi ſiᵗ rapiemur
cũ illis i nubib⁹ obuiã chꝛiſto in aera: et ſic
ſemꝑ cũ dño erim⁹. Ibi abſoꝛbebiᵗ moꝛs i
victoꝛiã: ibi diceᵗ: Vbi ẽ moꝛs ꝯtẽtio tua?
Vbi ẽ moꝛs acule⁹ tu⁹? Nõ. n. relinqueᵗ: nec
in animo: nec in coꝛꝑe qꝺ rebellet aduerſ⁹
amoꝛem dei: plena victoꝛia: plena pax. De
hac nob ꝑliatib⁹ dr̃: Venite filij audite me

timorē domini docebo vos. Jn ꝓlio eſtis:
in cōtentione cōfligitis: ⁊ tamē quādaꝫ re-
quiē deſideratis. Quis eſt hō qui vult vi-
tam: ⁊ diligit videre dies bonos: Quis ē q̄
non dicat: ego: Jbi vita: ibi dies boni: ibi
caro nihil cōcupiſcit aduerſus ſpiritū: vbi
non dicit̄ pugna: ſed gaude. Sed q̄s eſt q̄
hos dies non velit: Omnis hō certe dicit:
ego. Audi q̄d ſequit̄. Uideo q̄a laboras:
video q̄ꝛ in pugna ī ꝑiculo diuerſaris: au-
di q̄d ſequit̄: Boce manus ad preliū: digi-
tos in bellū. Contine linguā tuā a malo: et
labia tua ne loquāt̄ dolū: Beclina a malo
⁊ fac bonū. Quō eñ poteris facere bonū:
niſi declinaueris a malo: Quid q̄ro vt ve-
ſtias: q̄ñ adhuc expolias: Quid q̄ro vt do-
nes: q̄ñ adhuc rapis: Beclina a malo ⁊ fac
bonū. Qua mercede: Nō ſub te ploret pri-
mo paup: vt gaudeat de te paup. Beclina
a malo ⁊ fac bonū. Qua mercede: Nā mō
pugnas: quere pacē ⁊ ſequere eam. Diſce:
dic miſericordia mea ⁊ refugiū meū: ſuſce-
ptor me⁹: ⁊ erutor meus: ꝓtector me⁹. Suſ-
ceptor meus ne cadā: erutor ne peream: ꝓ-
tector ne feriar. ¶ Protector meus ⁊ ī
ip̄o ſperaui: Jn his omnib⁹: in toto labo-
re meo: in omnib⁹ ꝑiḱs meis: in omnibus
difficultatib⁹ meis in ip̄o ſpaui. Qui ſb-
dit populū meū ſub me. Ecce caput
noſtrū loquit̄ nobiſcū. ¶ Dn̄e quid eſt
hō q̄ꝛ innotuiſti ei: Totum q̄ꝺ eſt: hoc
eſt: qui innotuiſti ei: Quid eſt hō q̄m̄ inno-
Alia lr̄a † q̄ꝛ reputas. tuiſti ei: Aut filius homis †q̄m̄ eſti-
mas eum: Eſtimas euꝫ: tanti facis: tanti
pendis: ordinas: noſti ſub quo ponas: ſup̄
quid ponas. Eſtimatio eñ eſt quāti precij
ſit q̄dq̄ꝫ. Quāti eſtimauit hominē q̄ pro eo
vnici ſanguinē fudit: Quid eſt hō q̄m̄ ino-
tuiſti ei: Cui quid innotuiſti: Quid eſt fili⁹
homis: q̄m̄ eſtimas eū: Quoniā tanti eum
pendis: tanti eū eſtimas: p̄cioſum quiddā
eſſe oñdis. Nō eñ de⁹ ſic eſtimat hominē:
quō hō eſtimat hoieꝫ: Q̄ñ iuenit ſeruū ve-
nalē cari⁹ emit equū q̄ꝫ hoieꝫ. Jlle quāti te
eſtimet vide: vt poſſis dicere: Si de⁹ ꝓ no-
bis quis cōtra nos: Et quāti te eſtimauit q̄
filio ꝓprio nō pep̄cit: ſed ꝓ nobis oib⁹ tra-
didit eū: Quō nō: ⁊ cū illo oia nobis dona-
uit: Qui hāc annonā dedit pugnāti: q̄d ſer-
uat vincēti: Ego ſum inq̄t panis viu⁹ q̄ de
celo deſcēdi. Hec ē annona ꝓliantiū de hor-
reis inuecta dñicis: vñ paſcunt̄ angeli: q̄a
panē angeloꝝ mādueauit hō. Poſt prelia
v̄o ⁊ hāc annonā q̄d ſeruat: q̄d dabit victo-
rib⁹: niſi q̄ꝺ ī alio pſalmo dicit̄: Unā petij a
dn̄o hanc requirā vt inhabitē in domo dn̄i
omib⁹ dieb⁹ vite mee: vt ꝯtemplar delecta-
tionē dn̄i: ⁊ ꝓtegat me templū ei⁹: Quid ē
hō q̄m̄ innotuiſti ei: aut fili⁹ homis q̄m̄ eſti-
mas eū: Quē: ¶ Homo vanitati ſiḱs
factus ē: Et tñ innotuiſti et ⁊ eſtimas eū.
Homo vanitati ſiḱs factus eſt. Cui vani-
tati: Tēporib⁹ p̄terlabētib⁹: ⁊ p̄terfluētib⁹.
Uanitas eñ iſta dicit̄: in cōpatiōe cuiuſdā
ſemꝑ manētis: et nūq̄ꝫ deficiētis veritatis.
Naꝫ ⁊ iſta creatura ē loci ſui. Jmpleuit eñ
de⁹ terrā ſic ſcriptū ē: bonis ſuis. Quid eſt
ſuis: Sibi cōgruētib⁹. Sed h̄ oia t̄rena vo-
latica: trāſitoria: ſi cōparēt̄ illi veritati: vbi
dictū eſt: Ego ſum qui ſum: totū hoc quod
tranſit vanitas dicit̄. Euaneſcit eñ ꝑ t̄pus
tanq̄ꝫ in aura fum⁹. Et q̄d dicā amplius q̄ꝫ
id q̄ꝺ ap̄lus Jacob⁹ dixit: volens homies
ſuꝑbos ad hūilitatē redigere: Que. n. inq̄t
vita v̄ra: Uapor ē ad modicū apparēs: de-
inceps exterminabit̄. Ergo hō veritati ſiḱs
fact⁹ ē: peccādo vanitati ſiḱs fact⁹ eſt. Naꝫ
q̄ñ eſt primū cōditus veritati ſiḱs fact⁹ eſt:
ſed q̄ꝛ peccauit: q̄ꝛ recipit digna vanitati ſi-
milis factus ē. Pro iniquitate eñ erudiſti
hominē: dicit ī alio pſalmo: et tabeſcere fe-
ciſti ſicut araneā animā eius. Jnde ⁊ h̄ hō
vanitati ſiḱs factus eſt. Jbi quid ait: Ecce
veteres poſuiſti dies meos. Hic quid ait:
Bies eius ſicut vmbra p̄tereunt.
Attendat ſibi homo in dieb⁹ vmbre ſue: vt
faciat aliq̄d dignū deſiderate luci ſue: et ſi
ī noctis vmbra eſt querat diē. Bies eñ h⁹
vanitatis cognoſcēti homini dies eſt tribu-
latōnis: ſiue aliqua incōmoditate ⁊ aliqua
moleſtia noceat nobis: ſiue aliqua ꝓſperi-
tate mūdus arrideat: totū timendū ⁊ gemē-
dū eſt: q̄m̄ temptatio ē vita humana ſuꝑ
terrā. Uñ dicit̄: Tota die cōtriſtatus am-
bulabā. Solacijs opus habemus: et q̄cq̄d
nobis nūc exhibet deus: cū ꝓſpere exhibet
nō eſt gaudiū beatoꝝ: ſed cōſolatio miſero-
rū. Jtaq̄ꝫ agat aliq̄d inquā hō dignū deſi-
derata luce ī iſtis dieb⁹ vmbre ſue: ⁊ ī nocte
inq̄rat deū: ſic ſcriptū ē: Jn die tribulatōis
mee deū exq̄ſiui manib⁹ meis nocte corā eo
⁊ nō ſum decept⁹. Quā dicit diē tribulati-
onis: niſi quā dicit ⁊ noctē: Manib⁹ meis
nocte corā eo. Adhuc ī nocte ſumus: ⁊ ad
ꝓphetie lucernā vigilam⁹: Aliquid ꝓmiſ-
ſum eſt: quod adhuc expectatur. Sed quid
ait apoſtolus Petrus: Habemus certio-
rem ꝓpheticū ſermonē cui bñfacitis inten-

dētes tanq̄ lucerne lucēti in obſcuro loco:
donec dies luceſcat: ⁊ lucifer oriat̃ i cordi-
bus veſtris. Jpſe dies p̄mium noſtrū ibi ē:
Mane exaudies vocē meã: mane aſtabo
tibi ⁊ ɔtēplabor. Ergo opare q̄uis i nocte
manibus tuis: id eſt bonis opibus inquire
deū anteq̄ veniat dies ille q̄ te letificet: ne
veniat q̄ te meſtificet. Uide em̄ q̄ ſecurus
operis: q̄ nō deſereris ab illo quē queris.
Manib⁹ meis inq̄t deū exquiſiui nocte co
rã eo: Et pater tuus q̄ videt i occulto red-
dat tibi: ideo corã eo. Jnt⁹ habeas miſeri-
cordiã: caritatē: ne aliq̄d facias q̄ſi ſtudio
placendi homib⁹. Manibus meis opibus
meis: in vmbra: in hac vita: vbi ipſe videt:
nō vbi placere homib⁹ ſtudeo. Et q̄d ſeq̄t̃:
Et nō ſum decept⁹. Homo vanitati ſilis fa
ctus eſt: dies illi⁹ tanq̄ vmbra p̄tereunt: et
tū innotuiſti ei: ⁊ q̄d eſtimas eum: ¶ Dn̄e
Alia lr̃a. inclina celos tuos ⁊ deſcēde: tange
† Fulgura. motes ⁊ fumigabunt. ¶ † Coruſca
† diſſipabis. coruſcatione ⁊ † diſp̄ges eos: emit-
Alia lr̃a te ſagittas tuas ⁊ cōturbabis eoſ.
† de ¶ Emitte manū tuã † ex alto † ⁊ exi-
nō habet. me me: et † erue me de aq̄s multis.
† eripe. Corpus chriſti hūilis Dauid gr̃a plen⁹ de
† libera. deo p̄ſumens: pugnãs in hoc ſeculo: inuo-
cat adiutoriū dei: Jnclīa celos tuos ⁊ deſcē
de. Qui ſunt celi inclinati: Ap̄li humiliati.
Jſti em̄ celi enarrãt gloriã dei. Et de his ce
lis enarrãtib⁹ gloriã dei mox dr̄: Nō ſūt lo-
quele neq̄ ſermones quoꝝ nō audiant̃ vo
ces eoꝝ. Jn omnē terrã exiuit ſon⁹ eoꝝ: et i
fines orbis t̃re v̄ba eoꝝ. Cū .n. iſti celi emit
terēt voces ſuas p̄ oēs terras: ⁊ facerēt mi-
rabilia: coruſcante de illis: et intonãte dn̄o
miraculis ⁊ p̄ceptis: putati ſunt dij deſcen
diſſe de celo ad homīes. Nã quidã de gen
tib⁹ h̄ putãtes eis etiã ſacrificare voluerūt.
Tūc illi vidētes ſibi deferri indebitū hono
rē: expaueſcētes: ⁊ deteſtãtes: ⁊ eos qui ſic
errabant corrigētes: vt oſtēderēt eis motū
animi ſui: cōſciderūt veſtimēta ſua ⁊ dixe-
rūt: Quid h̄ facitis: Homīes ⁊ nos ſumus
paſſibiles ſicut ⁊ vos. Et ceperunt ſub his
v̄bis cōmēdare excellentiã dn̄i noſtri Jeſu
chriſti: hūiliantes ſe vt cōmēdaret̃ deus: q̄
inclinati erãt celi vt deſcēderet de⁹. Jncli-
na ḡ celos tuoſ ⁊ deſcēde: ſcḋ ē: Tãge mō-
tes ⁊ fumigabūt: Mōtes ſupbos: elatiōes
frenas: tumidas grãditates: tãge inq̄t: tan
ge iſtos mōtes: de gr̃a tua da iſtis mōtib⁹.
fumigabūt: q̄ fatebunt̃ pctã ſua. Fum⁹ cō-
fitentiū pctōꝝ: extorq̄bat ⁊ lachrymas hūi

liatoꝝ ſupboꝝ. Tãge mōtes ⁊ fumigabūt:
q̄diu nō tacti magni ſibi vident̃. Dicturi
ſūt: tu magn⁹ dn̄e: dicturi ſūt: ⁊ mōtes: Tu
ſol⁹ altiſſim⁹ i omnē terrã. Sȝ ſūt quidã cō
ſpirãtes cōuenientes i vnū aduerſus dn̄m ⁊
aduerſus chriſtū ei⁹: cōuenerūt: cōſpiraue
runt: coruſca coruſcatiōes: ⁊ diſp̄ges eos.
Crebreſce miraclis tuis: ⁊ ſoluet̃ ɔſpiratio
eoꝝ. Coruſca coruſcatiōes ⁊ diſp̄ges eos:
Jã miraculis territi nō audebūt aliq̄d ɔ̄ te:
⁊ i ipis miraculis expaueſcētes heſitabūt.
Quis ē iſte q̄ tãta pōt: Quis ē iſte q̄ ſic ex-
altat̃ cui⁹ nomē tãtū valet: Cū dicūt: quis
eſt iſte: credituri ſūt: coruſcaſti miraculis et
diſp̄ſiſti malã cōſenſionē eoꝝ. Emitte ſagit
tas tuas ⁊ cōturbabis eos. Sagitte potēt̃
acute: p̄cepta tua: dicta tua feriãt cor eoꝝ.
Emitte ſagittas tuas et conturbabis eos.
Uulnerent̃ male ſani: vt ſanent̃ bn̄ vulne-
rati: Et dicãt iã in eccleſia: ⁊ i corpe chriſti
cōſtituti: dicãt cū ecc̄lia: q̄m vulnerata ca-
ritate ego ſum. Emitte ſagittas tuas et cō-
turbabis eos: Emitte manū tuam ex alto.
Quid poſtea: Quid in fine: Quō inquit
corp⁹ chriſti celeſti adiutorio: Ueniet enim
ip̄e dn̄s i voce archangeli: ⁊ i tuba dei de-
ſcēdet de celo: ipſe ſaluator corpis manus
dei. Emitte manū tuã ex alto ⁊ exime me: ⁊
erue me de aquis multis. Quid ē de aquis
multis: De p̄p̄lis m̄ltis. Quib⁹ p̄p̄lis: Alie-
nigenis: infidelib⁹: ſiue foris oppugnãtib⁹:
ſiue int⁹ inſidiãtib⁹. Exime me de aq̄s mul-
tis: Jn quib⁹ me exercebas: in quib⁹ me ad
exuendū a ſordib⁹ voluebas. Exime me de
aq̄s mult̃. Hec ē illa aq̄ ɔ̄dictōnis. Exime
me inq̄t ⁊ erue me de aq̄s m̄ltis. Audiam⁹
iã de iſtis aq̄s mult̃ a q̄b⁹ eruet de⁹ corpus
chriſti ſui: a quib⁹ eruet de⁹ hūilitatē dauid.
Quid ē de aq̄s multis: Quid dixiſti ne aq̄
alit̃ intelligant̃: Quid dixiſti aq̄s multas:
Quid dixi audi. † De manu filioꝝ alie- Alia lr̃a. † et
norū. Audite fr̄es inter q̄s ſum⁹: int̃ quos
viuam⁹: a q̄b⁹ erui deſiderem⁹. ¶ Quoꝝ
os locutū ē vanitatē: Hodie vos oēs
ſi nō ad hec diuina ſpectacula v̄bi dei con
gregati eſſet̃: ⁊ eis hac hora p̄mixti viuere
tis: quãtas vanitates audiretis: Quoꝝ os
locutum eſt vanitatem. Quãdo deniq̄ lo-
quētes illi vanitatē: audirēt vos loqui ve-
ritatem: Quoꝝ os locutū eſt vanitatē. Et
dextera eorū dextera iniquitatis.
Quid tu inter eos: cum vaſe paſtorali ha-
bente quinq̄ lapides: Dic mihi aliter ean-
dem legem quam ſignificaſti quinq̄ lapi-

dibus: ſignifica et aliter. ¶ Deus can-
ticum nouū cantabo tibi: Canticum
nouū gratia eſt: canticū nouū homis noui
eſt: canticū nouuʒ teſtamenti noui eſt. Cā-
tabo tibi inquit canticū nouū. Sed ne pu-
Alia lr̄a. tes gratiā a lege diſcedere cū magis p gra-
† decacordo. tiam lex impleat. In pſalterio † decem
chordarū pſallā tibi. In pſalterio de-
cem chordarū: in lege decē preceptorū: ibi
tibi pſallaʒ: ibi tibi gaudeā: ibi tibi cantem
canticū nouū: qꝛ plenitudo legis caritas ē.
Ceterū qui non habent caritatem portare
pſalteriū poſſunt: cantare nō poſſunt. Ego
itaqꝫ inquit inter aquas cōtradictiōis can-
tabo tibi canticū nouum: et nunqꝫ ſtrepitu
ſuo facient aque cōtradictiōis vt obmute-
ſcat pſalteriū meū. In pſalterio decē chor-
darū pſallam tibi. ¶ Qui das ſalutem
Alia lr̄a. regibus: Jam fumātib⁹ montib⁹. Qui
† redemiſti. † redemit Dauid ſeruū † ſuū. Agno-
† tuū. ſcitis Dauid: eſtote Dauid. Unō redemit
dauid ſeruū ſuū: Un̄ redemit chriſtū: Un̄
Alia lr̄a. redemit corp⁹ chriſti: ¶ De gladio ma
† eripe. ligno † erue me: De gladio non ſufficit:
addit maligno. Proculdubio ē gladi⁹ be-
nignus. Quis eſt gladi⁹ malign⁹: De quo
dn̄s dicit: Nō veni pacem mittere in terrā:
ſed gladiū. Sepaturus em̄ erat fideles ab
infidelibus: filios a parētibus: ꝛ ceteras ne
ceſſitates direptur⁹: gladio putredinē abſci
denti: mēbra aūt chriſti ſananti. Eſt ḡ beni-
gnus gladius bis acutus: vtroqꝫ acumine
ꝑpotens veteris ꝛ noui teſtamēti narratiōe
ꝑteritorū et ꝓmiſſiōe futuroꝝ. Eſt ergo iſte
gladius benign⁹: ille auteʒ malign⁹ eſt quo
illi loquūtur vanitatē: qꝛ benignus eſt quo
deus loquif veritatē. Ergo a gladio mali-
gno erue me. Filij quippe hoīm dentes eo-
rū arma ꝛ ſagitte: ꝛ lingua eoꝝ gladi⁹ acu-
tus. Ab h̄ gladio maligno erue me. Quem
dixit mō gladiū: ip̄as ſupi⁹ dixit: aq̄s mul-
tas. Erue me de aquis multis. Quas dixi
aquas multas: ip̄m dico gladiū malignū.
Deniqꝫ de aquis multis cū dixiſſet: ſecu-
tus ē: de manu filioꝝ alienoꝝ quoꝝ os locu
tum eſt vanitatē. Et vt noueris ip̄os dici:
cum et hic dixiſſet de gladio maligno erue
Alia lr̄a † erue. me: ſecut⁹ eſt. ¶ Et † exime me de ma-
nu filiorū alienorū: quorū os locu-
Alia lr̄a † et tum eſt vanitatē. Similif ſicut ibi ꝛ qđ
ſequif. † Dextera eorū dextera iniq-
tatis. Hoc ꝛ ſup̄ poſuerat qn̄ eos dixerat
aq̄s mltas. Tu. n. ne aq̄s mltas bonas pu-
tares: expoſuit eas i gladio maligio. Nūc

ḡ exponat qđ dixit: Quoꝝ os locutū ē va-
nitatē: ꝛ dexťa eoꝝ dextera iniq̄tatī. Quoꝝ
vanitatē locutū eſt os eorū: Et quomō dex- Alia lr̄a.
tera eorum dextera iniq̄tatis. ¶ Quorū † nō habet.
filij † ipoꝝ † velut nouelle † cōſtabili- † ſicut.
te: in iuuentute ſua. Felicitatem ipſoꝝ † plantatiōe.
vult enumerare. Attēdite filij lucis: filij pa
cis: attendite filij eccleſie mēbra chriſti: at-
tēdite quos dicat alienigenas: quos dicat
filios alienos: quos dicat aquas cōtradi-
ctionis: quos dicat gladiū malignū. Attē-
dite obſecro: q̄a inť iſtos ꝑiclitamini: inter
hoꝝ linguas aduerſus carnis viē deſideria
dimicatis. Inter hoꝝ linguas poſitas ī ma
nu diaboli: de quib⁹ pugnat: colluctatiōeʒ
habetis: nō aduerſus carnē ꝛ ſanguinē: ſed
aduerſus ꝑncipes: ꝛ ptātes: ꝛ rectores mū
di tenebrarū harū: hoc ē iniq̄rū. Attendite
vt diſcernatis vos: attēdite ne putetis ve-
rā felicitatē eſſe quā ſibi optāt homies: aut
infirmi: aut maligni. Ecce frēs certe filios
alienos dixit: certe aquas mltas: certe gla-
diū malignū. Uidete vanitatē quā loquūť
ꝛ cauete ne talia loq̄mini: cauete ne talia lo
quētes imitemini quoꝝ os locutū ē vanita
tem: ꝛ dextera eoꝝ dextera iniq̄tatis. Quā
vanitatē locutū ē os eoꝝ: Et q̄ dextera eoꝝ
iniq̄tatis ē dextera: Audi quoꝝ. Filij eorū Alia lr̄a.
velut nouelle conſtabilite a iuuentute ſua. † circūorna
¶ Filie eorū compoſite: ꝛ † ornate ſi- vt
cut ſilitudo tepli. ¶ † Cellaria eorū † Prōptua
plena: eructantia ex hoc in † hoc: † illud.
¶ Oues eoꝝ † fecūde multiplicātes † fetoſe abū
in egreſſib⁹ ſuis: boues eoꝝ craſſe. dantes.
¶ Nō eſt ruina † ſepis: † nec exit⁹ nec † macerie.
clamor in plateis. Ergo nō ē felicitas: † neqꝫ trāſi
Interrogo filios regni celoꝝ: interrogo ꝓ- neqꝫ.
geniē reſurrectiōis ī eternū: interrogo cor-
p⁹ chriſti: mēbra chriſti: tēplū dei: Ergo nō
ē iſta felicitas hr̄e filios īcolumes: filias or-
natas: plena cellaria: abūdātiā pecoꝝ: nul
lā ruinā: nō dico ꝑietiſ: ſed nec ſepis: nullū
tumultū: ꝛ clamorē in plateis: h̄ quietē: pa-
cē: abūdantiā: copiā reꝝ ī domib⁹: ī ciuitati
b⁹: Ergo nō ē iſta felilicitaſ: Aut debeāt eā
iuſti defugē: Aut nō iuenis domū iuſti abū
dantē reb⁹ his oīb⁹ plenā iſta felicitate: Nō
erat dom⁹ abrae abūdāſ auro: argēto: filijs
familia pecorib⁹: Nōne Jacob ſanct⁹ pa̅ti-
archa fugiēs a facie Eſau fratrī ſui ī meſo-
potamiā huiēs ditat⁹ egreſſus ē: ꝛ egit grās
dn̄o deo ſuo: q̄a in virga ſua trāſijt fluuiū:
ꝛ regreſſus eſt cum tanta abundantia pe-
corum atqꝫ filiorum: Quid dicimus: Non

ē iſta felicitas? Sit licet: ſed ſiniſtra. Quid
eſt ſiniſtra? Tēporalis: mortalis: corpora-
lis. Nolo illā iam diffugias: ſed neqꝫ dexte
ram putes. Non eñ iſti ideo maligni: ideo
vani: qꝛ his abundant: ſed quia id qđ ſini-
ſtrū eſſe debuit in dextera ponebant. Ideo
⁊ dextera eorū dextera iniquitatis: ideo os
eorū locutū eſt vanitatē: qꝛ hoc in dextera
poſuerunt: qđ in ſiniſtra habere debuerūt.
Quid eñ ī dextera ponere debuerāt? Deū
eternitatē: annos dei nō deficiētes: de qui-
bus dicit: Et anni tui nō deficiēt. Ibi dexte
ra: ibi eſſe debet deſideriū noſtrū. Siniſtra
vtamur ad tempus: dexterā deſideremus
in eternū. Diuitie ſi affluant: ne apponatis
cor. Si eñ diuitijs fluentibꝰ cor appoſue-
ritis: qđ ſiniſtrū eſt dexterū facietis. Corri-
gite vos: agnoſcite ſapientiā amplectentē
vos: cui dictū eſt: Siniſtra eius ſub capite
meo: ⁊ dextra eiꝰ cōplectet me. Videte ama
toria ſancta cantica: videte cantica canti-
coꝝ nuptiaꝝ celeſtiū chriſti ⁊ eccl'ie. Quid
dicit ſponſa de ſpōſo? Siniſtra eiꝰ ſub capi
te meo: ⁊ dextera eius amplectet me. Sini-
ſtra ſub capite: dextera ſup caput. Ample-
ctentis eñ deſup brachiū ſup caput: ſini-
ſtra aūt ſubter caput. Siniſtra inquit eius
ſub capite meo. Non eñ me deſeret: ⁊ in tē
poralibꝰ neceſſarijs: ſed tñ ipa ſiniſtra ſub
capite erit. Nō capiti ꝑponet: ſed ſub capi
te erit: vt dextera eius cōplectat me: polli-
cens vitā eternā. Ita eñ ſiniſtra ſub capi-
te ſi dextera ſup caput: impletqꝫ quod ad
Timotheū ſcriptū ē: Promiſſionē habens
vite pſentis ⁊ future. Promiſſionē inqt ha
bens vite pſentis ⁊ future. Quid in pſenti?
Siniſtra ſub capite. Quid in futuro? Dex-
tera eiꝰ cōplectet me. Tēpori neceſſaria q̄-
ritis? Querite primum regnum dei: id eſt
dexterā: ⁊ hec omnia apponent vobis. Ha
bebitis hic inqt diuitias ⁊ gloriā: ⁊ in futu-
ro ſeculo vitā eternā: ⁊ ī ſiniſtra ꝯtinebo in-
firmitatē veſtram: ⁊ dextera coronabo pfe-
ctionē veſtrā. An forte apl'i relinquētes oīa
ſua: aut paupibus qđ habebāt diſtribuen-
tes ſine diuitijs in hoc ſeculo remanſerūt?
Et vbi ē illa pmiſſio ſiniſtre: Accipiēt ī hoc
ſeculo ſepties tm̄? Multiplicationē promi
ſit. Et reuera quid deſit homi dei? Si quis
forte infidelis eſt: vnam domū: aut paucas
habet: fidelis homis totꝰ mūdus diuitiarū
eſt. Vide ſiniſtrā eius plenā ſub capite: ac-
cipiet in hoc ſeculo ſepties tm̄. Vide dexte-
ram cōplectentē: ⁊ ī futuro ſeculo vitā eter-
nam. Merito ⁊ alio loco de ipa ſapiētia di
cit: In dextera eiꝰ anni vite: et ī ſiniſtra eiꝰ
diuitie ⁊ honor. Unde ḡ iſti vaniloq? Qua
re vanitatē locutū ē os eoꝝ? Quia dextera
eoꝝ dextera iniqtatis. Nō ḡ eos arguo: qa
filij eorum velut nouelle cōſtabilite a iuuē-
tute ſua: nec qꝛ filie eorū ornate: ſicut ſimi-
litudo templi: nec quia cetera abundātia ⁊
pax terrena aderat eis. Sed quare arguo?

¶ **Beatū dixerunt populuꝫ cui hec ſunt:** O loquētes homines vanitatē: be-
atū dixerūt populū cui hec ſunt. Perdide
runt verā dexterā maligni pverſi: beneficia
dei vniuerſi ſe veſtierūt. O maligni: o vani
loqui: o filij alieni: beatū dixerūt populum
cui hec ſunt. Qđ ad ſiniſtrā erat: ad dexte-
ram poſuerūt: Beatū dixerūt populū cui
hec ſunt. Quid tu Dauid? Quid tu corpꝰ
chriſti? Quid vos membra chriſti? Quid
vos nō filij alieni: ſed dei? Qm̄ vaniloqui
filij alieni: beatū dixerūt populū cui hec ſt:
Vos qđ dicitis? **Beatus populꝰ cuiꝰ dominꝰ deus ipius.** Habete ergo ſi- Alia lra. ˈ eius.
niſtrā: ſed in ſiniſtra deſiderate dexterā: vt
ponami ad dexterā. Ad ſiniſtrā eñ habu-
erūt ſiniſtrā: apud quos eſuriuit: ⁊ dederūt
ei mādūcare: ſitiuit potū dederunt: hoſpes
fuit ſuſceperūt: nudꝰ fuit veſtierūt: Hoc to
tum de ſiniſtra abſtulerūt: ⁊ ad dextere opa
trāſtulerūt: vt ad dexterā ponerent. Dixe-
runt ergo vaniloqui filij alieni: beatū popu
lū cui hec ſunt: vos dicite nobiſcū: beatꝰ po
pulus cuiꝰ dn̄s deus ipius.

¶ Explicit Tractatus de pſ̄. CXLIII.
Incipit Tractatus de pſ̄. CXLIIII.

Prefatio.

Laudare vobiſcū dominū deſidera
uimꝰ. Et qm̄ hō ꝯcedere dignatꝰ eſt:
vt laus quā illi dicimꝰ: habeat ordi-
nē ſuū: ne forte aliq̄ exceſſu quē laudat of-
fendat. Melius iter laudis ī ſcriptura dei
q̄rimꝰ: ne ab ipa via: nec ī dexterā: nec ī ſini
ſtrā digrediamur. Audeo eñ dicē caritati
vr̄e: vt bñ ab hoīe laudet deꝰ: q̄a laudauit
ſeipſe deꝰ. Et qꝛ dignatꝰ ē laudare ſe: iō iue-
nit hō queādmodū laudet eū. Neqꝫ eni hō
pōt dici deo qđ dictū ē homi. Nō te laudet
os tuū. Ut. n. ſe hō laudet: arrogātia ē. Ut
deꝰ ſe laudet: miſericordia ē. Prodeſt ama
re quē laudamꝰ. Bonū amādo: nos meli-
res efficimur. Itaqꝫ qm̄ hoc nobis ꝓdeſſe
nouit vt amemus eum: laudando ſe ama-
bilem ſe facit: ⁊ in eo nobis cōſulit: quia ſe
amabilē facit. Exhortat ergo cor noſtrum